

Publicerad 2015-04-30 10:24 av Alexander Gustafsson

ska ditt på lördag, men har redan varit där och hämtat detta ur min fantasi...

jag har redan bestämt mig

jag knäpper upp byxorna. Håller in den. Min kuk. Det är en fin kuk, ni vet, len, änna. Och jag tittar ner i toalettholken. Och ut kommer det. Massvis av vatten. Som ett gulfärgat vattenfall... vad var jag nu? just det, jag har bestämt mig. Det har jag. Jag och Johan vi har snackat en massa. Och du behöver tid. Så jag skall ge dig tid, inte mer med det. Hans många och äckliga spindlar hänger kvar där, ovanför en, snett inåt väggen. Jag ryser till, äckliga jävla kryp. Tar en titt i spegeln, jag ser trött ut, som någon som vill gråta, men glömt hur... Fejk ler, öppnar dörren och går ut. Ytterdörren är öppen och där sitter Johan i en stol, utan tröja på sig. Solen lyser på bra där, man kan känna värmen innan man kommit ut. Jag tar mig en öl. Sätter mig. Knäcker den. Vi är tysta en stund. Vinden drar förbi.

"Så vet du vad du skall göra?"

"om vad?"

"ja, resan? tjejen? livet? allt?"

jag råkade skratta, det lätt inövat. Jag skärpte mig.

"vet inte, på alla frågorna"

"Aha, men du måste ha en plan? Det måste finnas en plan!"

"är så trött på planer, har upp till hit med planer" jag visade med handen. "Fan, Johan, det känns som jag bara skiter i det. Suger upp det sista som är bra med livet medans jag fortfarande kan"

Johan tittar på mig, spänner ögonen i mig. Han gör så ibland. Har lärt mig att det inte är någonting, sedan skrattar han.

"ja, ja... det ordnar sig nog, du kan alltid få jobb i hamnen igen"

det var menat som ett skämt, och jag tog det som det. Vi som jobbar där har lärt oss att skratta åt det som plågar oss, det är ett sätt att förlöjliga smärtan, för att slutligen komma förbi den.

"jo, ja... för det vill man ju?"

"kom igen mister Auktionsförrättare!"

"ja, så ointresserad jag var av att behålla jobbet, så är det förvånade hur många som ville att jag skulle stanna kvar, som tyckte jag gjorde ett bra jobb, det visar bara på en sak..."

"vad?"

"vad folk egentligen vet? eller kanske bara inte bryr sig, liksom. Bara dem får det precis så som dem vill ha det"

"nu är du så där jävla bitter och mörk igen!"

"jo, jo jag är ju det. Men ge mig inte en massa personliga frågor då... du vet att det blir så här"

"ibland är det gött att lyssna på det, ibland inte. Och idag, min vän... är det inte det..."

"jag vet. Det är bara det..." jag river av etiketten, metodiskt. "fan, alltså... jag vet inte om jag skall vara lycklig, eller ledsen, eller vad..."

"men bruden menar du...?"

"bland annat, jag menar egentligen allt annat"

"var glad, var ledsen, var vad som.... vad det de gör dig"

"jo, fan. Sant" jag suckade "du kan du inte slänga på lite musik?"

"visst något önskemål?"

"så plastigt och ytligt som möjligt"

han skrattade, reste sig och gick in. Såg på honom att han börjar bli full. Jag vet att jag håller på att bli det. Har varit med om det så många gånger, att det tappat lite av sin magi. dricker. Men solen är fin, värmer på bra. Och vinden är snäll, som viskningar och smekningar. Bilarna far förbi. En bra plats för en bil fantast. Jag ser på bilar som dem flesta ser på boskapsdjur. Stora dumma bestar som inte vet bättre än att gå ditt vi driver dem. Eller göra det vi driver dem till? Eller, vem fan bryr sig... kommer ingenvart med den där skiten.... Vill inte komma någonvart med det heller.... Vill inte göra någonting speciellt.... Vill inte framstå som någonting viktigt, eller smart.... Jag vill bara sitta här. Tänka på dig. Dricka några öl till. Avsluta med lite vin. Whatever. Åka hem imorgon, lite bakfull. Känna sig lite vissen. Johan kommer snart att tröttna, bli rastlös, ringa hit kompisar. Och vi kommer vara glada att vi ses igen. Och jag kommer vara full, lova saker jag inte kan hålla, eller vill hålla. Jag kommer precis, med nöd och näppe kunna hålla stilen, utan att sabba det för mycket. Som jag brukar göra. Och kanske kommer Ronja dit, eller hon den där andra, som jag alltid glömmer namnet på. Så jag kan försöka se i dem, vad jag redan ser i dig. Så jag kan låtsas som om det vore en bra ide? att byta... byta... det låter så hemskt. Vill inte byta... kommer inte byta. Nej, hjärtat du får skära bort mig totalt i så fall, och jag skulle ändå bry mig om dig. Svara på dina sms. Även om det gått ett halvår. Tre år. Fyrtio? om jag lever då... För det skall man inte ta i hand på, o nej... jag och döden har haft våra sväng om genom åren. Det är fan sant det. Och det känns mindre hemskt, mindre orättvist och mer lockande för varje gång...

oj, shit. Fan vad deprimerande det blev. Men, fan vad knäppt... för jag är inte deprimerad... eller ? är jag ?
haha, tror inte ens jag vet längre...

den var bra Alex, den var bra... Här är det meningen att du skall skriva om en massa saker, och folk skall läsa det (förhoppningsvis) så vet du inte ens om du är deprimerad...

DU, Grabben... du är ett billigt skämt, ett alldeles underbart, billigt jävla skämt... och jag älskar dig... älskar din alkohol idioti. Älskar din osäkerhet, din flummiga natur. Dina sköra ögon. Din trötta själ, som svurit på att den upplevt allt, nästan det mesta. Och jag älskar dig Alexander, för skiten du sitter i. Hjärtat du lever efter. Du ger mig så mycket att skriva om...

En som älskar dig, för den du är i alla fall. Du är ett under. Slutar aldrig att förbluffa... Tack kompis, skål... jag höjer glaset till den tänkta rösten i huvudet.

musik kom igång. Johan kommer ut.

"fan se där, han ler" säger Johan

"ja det gör han, han ler" svarar jag.

"härligt, Skål"

"skål! så..."

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Alexander Gustafsson med Poeter.se id #27108 innehar upphovsrätten